

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 21/12
28.03.2012. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud u veću sastavljenom od sudija: Bate Cvetkovića, predsednika veća, Nevenke Važić, Anđelke Stanković, Ljubice Knežević Tomašev i Veska Krstajića, članova veća, sa savetnikom Vesnom Veselinović, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu okrivljenog D.T., zbog krivičnog dela teška krađa iz člana 204. stav 1. tačka 1. u vezi člana 33. Krivičnog zakonika i dr, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz. broj 225/12 od 13.03.2012. godine, podignutom protiv pravnosnažnih presuda Prvog osnovnog suda u Beogradu K. broj 20761/10 od 10.05.2011. godine i Apelacionog suda u Beogradu Kž1 broj 4440/11 od 23.01.2012. godine, u sednici veća održanoj dana 28.03.2012. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz broj 225/12 od 13.03.2012. godine podignut protiv pravnosnažnih presuda Prvog osnovnog suda u Beogradu K. broj 20761/10 od 10.05.2011. godine i Apelacionog suda u Beogradu Kž1 broj 4440/11 od 23.01.2012. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Prvog osnovnog suda u Beogradu K. broj 20761/10 od 10.05.2011. godine okrivljeni D.T. oglašen je krivim zbog izvršenja krivičnog dela teška krađa iz člana 204. stav 1. tačka 1. u vezi člana 33. KZ za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od osam meseci i za krivično delo teška krađa iz člana 204. stav 1. tačka 1. KZ za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od šest meseci, pa je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 10 meseci.

Presudom Apelacionog suda u Beogradu Kž1 broj 4440/11 od 23.01.2012. godine odbijena je, kao neosnovana, žalba branioca okrivljenog i prvostepena presuda je potvrđena.

Protiv ovih presuda Republički javni tužilac podigao je zahtev za zaštitu zakonitosti Ktz broj 225/12 od 13.03.2012. godine zbog povrede krivičnog zakona iz člana 369. tačka 3. i 4. ZKP, sa predlogom da Vrhovni kasacioni sud uvažanjem zahteva utvrdi da je ublažavanjem kazne okrivljenom za pojedinačna krivična dela teške krađe iz člana 204. KZ, povređen zakon u korist okrivljenog, jer izrečena kazna nije mogla biti ublažena zbog odredbe člana 57. stav 3. KZ.

Vrhovni kasacioni sud je održao sednicu veća u smislu člana 422. stav 3. ZKP u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca, okrivljenog D.T. i njegovog branioca advokata M.R., na kojoj sednici je razmotrio spise predmeta zajedno sa navedenim pravnosnažnim presudama, pa je, po oceni navoda u zahtevu za zaštitu zakonitosti, našao:

Zahtev za zaštitu zakonitosti je neosnovan.

Neosnovano se u zahtevu za zaštitu zakonitosti ističe da su prvostepeni sud i drugostepeni sud svojim odlukama o izricanju pojedinačnih kazni zatvora u trajanju od osam odnosno šest meseci kao i jedinstvene kazne u trajanju od 10 meseci, primenili zakon koji se nije mogao primeniti – čl. 369. tačka 3. ZKP i istovremeno odlučujući o kazni prekoračili ovlašćenje koja sud ima po zakonu, budući da su primenili odredbe o ublažavanju kazne (član 56. i 57. KZ) i time odlukom o kazni prekoračili ovlašćenje koje ima po zakonu (član 369. tačka 4. ZKP), tako što su okrivljenom, suprotno odredbi člana 57. stav 3. KZ ublažene pojedinačne kazne zatvora za predmetna krivična dela ispod granice propisane zakonom, iako je ranije bio osuđivan za isto krivično delo.

Krivični zakonik („Službeni glasnik RS“ broj 85 od 06.10.2005. godine i „Službeni glasnik RS“ broj 107 od 02.12.2005. godine) koji je primenjen u konkretnom slučaju, za krivična dela izvršena u maju 2000. godine, u članu 57. nije imao ograničenje ublažavanja kazne u slučaju povrata, a tek Zakonom o izmenama i dopunama Krivičnog zakonika („Službeni glasnik RS“ broj 72/2009 od 03.09.2009. godine) uneta je odredba člana 57. stav 3. kojom je zabranjeno ublažavanje kazne onom učiniocu krivičnog dela koji je ranije osuđivan za isto krivično delo.

Iz navedenog, po stavu Vrhovnog kasacionog suda, proizlazi da je sud pravilno primenio odredbe člana 56. i 57. o ublažavanju i granicama ublažavanja kazne tada važećeg Krivičnog zakonika i da u konkretnom slučaju odredba člana 57. stav 3. KZ sada važećeg, uopšte nije moglo da se primeni, jer bi to značilo retroaktivnu primenu strože odredbe zakona što je suprotno članu 5. stav 2. KZ, a takođe nije ni prekoračio ovlašćenje koje sud ima po zakonu u pogledu odlučivanja o kazni – krivičnoj sankciji.

Osim iznetog, ukazujemo da iako iz spisa predmeta proizlazi da je okrivljeni D.T. ranije pravnosnažno osuđivan zbog istog krivičnog dela, ali ne pre izvršenja krivičnih dela koja su predmet zahteva, po stavu Vrhovnog kasacionog suda, ne može se smatrati da je okrivljeni „ranije osuđivan za isto krivično delo“ kako to propisuje odredba člana 57. stav 3. KZ-a na koju se poziva Republički javni tužilac u zahtevu.

Ovo stoga, što se ranija osuđivanost odnosi na to da je učinilac ranije bio pravnosnažno osuđen za određeno krivično delo, a da je posle te osude izvršio isto krivično delo.

Iz iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud je postupajući na osnovu člana 30. stav 1. Zakona o uređenju sudova i primenom člana 424. ZKP-a, zahtev odbio kao neosnovan i odlučio kao u izreci presude.

Zapisničar-savetnik

Vesna Veselinović

Predsednik veća-sudija

Bata Cvetković